

Za kristjana dolgčas ne obstaja

Članek kardinala Franca Rodeta
ob peti obletnici razglasitve sv.
Jožefmarija Escrivája za
svetnika

10. Okt. 2007

Minilo je pet let, odkar je bil
Jožefmarija Escrivá razglašen za
svetnika. Naše srce je polno
hvaležnosti ob spominu na ta
dogodek. Vsak svetnik je dar, ki ga
Bog nakloni vesoljni Cerkvi, ženskam
in moškim vseh časov, vir upanja, ki
razsvetljuje življenje mnogih ljudi.

Zahvala gre torej Gospodu, s prošnjo, da bi vsak kristjan znal ceniti darove bratov in sester, ki jih je Cerkev povzdignila, da so dosegli čast oltarja in jih postavlja kot vzor vsakemu izmed nas.

S posebnim veseljem se spominjam svetega očeta Janeza Pavla II. Vélikega, kakor ga imenujejo, ko je tistega sončnega 6. oktobra 2002 razglasil njegovo svetništvo na nabito polnem Trgu sv. Petra. Bil sem tam kot ljubljanski nadškof, skupaj z nekaterimi predstavniki iz Slovenije. Navzoči so bili tudi verniki prelature Opus Dei, ki so čez dobrega pol leta prišli v Ljubljano, da bi v naši deželi začeli z rednim apostolskim delom. Zato je kanonizacija sv. Jožefmarija na poseben način povezana z začetkom Opus Dei v Sloveniji, kar je zame kakor duhovni sad milosti, ki jo je Cerkev prejela ob tem veselem dogodku pred petimi leti.

Sveti Jožefmarija Escrivá se je rodil v Barbastru (Španija) 9. januarja leta 1902. V duhovnika je bil posvečen v Zaragozi 28. marca leta 1925. 2. oktobra leta 1928 je po božjem navdihu ustanovil Opus Dei. 26. junija leta 1975 je nenadoma umrl v Rimu. Opus Dei je bil takrat razširjen po vseh petih celinah in je imel več kakor 60.000 članov iz 80 narodnosti, ki so se posvečali služenju Cerkvi v istem duhu popolne edinosti s papežem in škofi, v katerem je živel in deloval sv. Jožefmarija Escrivá.

»Svetnik običajnosti«, tako je papež označil lik svetega Jožefmarija ob tisti priložnosti. Besede, ki na svetel način povzemajo karizmo, podarjeno ustanovitelju Opus Dei. Neštetim navadnim ljudem vseh ras, slojev in kultur, sv. Jožefmarija Escrivá odkriva, da je mogoče najti veselje Jezusa Kristusa na ulici, pri delu, v družinskih in družbenih odnosih, v služenju bližnjemu z dejanji ljubezni,

razumevanja in prijateljstva. Nebo in zemlja se lahko združita, kadar si kristjan prizadeva sveto živeti običajno življenje.

V resnici je to nauk, ki ga je slovesno potrdil drugi vatikanski koncil v konstituciji o Cerkvi, torej splošna poklicanost k svetosti vseh krščenih, preko posvečevanja dejavnosti, ki jih opravljajo v svetu, kar je sv.

Jožefmarija oznanjal vse od leta 1928 in večkrat ponovil, kot na primer 8. oktobra 1967 v pridigi *Strastno ljubiti svet*, od katere mineva ravno 40 let:

»Bog vas kliče, da mu služite v in preko družbenih, materialnih, časnih dejavnosti človeškega življenja: v laboratoriju, v operacijski sobi, v bolnišnici, v vojašnici, na univerzi, v tovarni, v delavnici, na polju, ob družinskem ognjišču. Na vsem neizmernem obzorju dela nas Bog čaka vsak dan. Dobro si zapomnite: v najbolj običajnih situacijah je skrito

nekaj svetega, božjega, kar mora vsak izmed vas odkriti.«

Včasih pride skušnjava, ki nam daje misliti, da je vsakdanje življenje isto kot dolgčas. Vse nas je strah enoličnosti, ponavljanja vsakodnevnega vrveža, ki sestoji iz večinoma zelo običajnih dogodkov. Ta strah pa se, kot nas uči sv. Jožefmarija, razblini ob luči Kristusa, ki »se hoče utelesiti v naših opravilih in od znotraj poživiti tudi najbolj preproste dejavnosti« (*Jezus prihaja mimo*, št. 174) ter tako podariti vsem človeškim dejanjem, majhnim ali velikim, vrednost večnosti. Zaradi tega jasno poudarja, da moramo prav tam iskati Boga: »Ni druge poti, otroci moji: ali bomo znali najti Gospoda v našem običajnem življenju, ali pa ga ne bomo našli nikdar.«

Ob teh mislih v naših srcih odmevajo pomenljive besede, ki jih je v teh

letih večkrat ponovil sveti oče Benedikt XVI. Za kristjana dolčas ne obstaja, ni prostora za naveličanost v življenju človeka, ki ljubi Jezusa Kristusa z vsem srcem. Vseeno pa je potreben »pogum dobrote«, moč duha, da zmoremo ljubiti, kajti le v ljubezni moremo priznati Boga, ki je ljubezen sama (prim. J. Ratzinger, *Križev pot*, 6. postaja). Papež nas neutrudno opogumlja, naj stavimo na božjo ljubezen: če se predaš Gospodu, nam pravi, »boš videl, da bo prav s tem tvoje življenje postalo obsežno in razsvetljeno, ne dolgočasno, temveč polno neskončnih presenečenj, kajti brezmejna božja dobrota se nikdar ne izčrpa!«

V današnjem svetu je mnogo ljudi, ki iščejo nekaj, kar bi dalo smisel in enotnost njihovemu življenju, ki je neredko polno napetosti in negotovosti, ob stalnem izzivu, da usklajajo delo, družbene in družinske

odnose, prijateljstvo in počitek. Svetniki nam pravijo, da je ta enotnost mogoča in se najde v zvestem prijateljstvu z Jezusom Kristusom. S svojim življenjem potrjujejo, da je dokončna in osebna odločitev za Jezusa morda naporna, toda uresničljiva za vse navadne kristjane, katerih življenje teče po običajnih tirih.

Hvaležnost Bogu za kanonizacijo svetega Jožefmarija utrjuje v naših srcih sklep za služenje bližnjemu. Vsak dan si prizadevajmo z ljubeznijo, prijateljstvom ter kljub našim napakam in grehom – prinašati luč in upanje Kristusa in Cerkve ljudem, ki nas obdajajo. Božja milost, ki jo prejemamo po Marijinem posredovanju, nam pri tem ne bo manjkala.

kardinal Franc Rode

Članek v Družini

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/za-
kristjana-dolgcas-ne-obstaja/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/za-kristjana-dolgcas-ne-obstaja/) (7. Avg.
2025)